

Ik zit voor het venster. De kastanjeboom in het plantsoen begint te botten. De bank eronder is nog leeg. Ik zit naast je stoel.

Ik lees de krant. Jij leest boeken. Romans. Ik hou ook van boeken. Maar de laatste tijd interesseren ze me geen barst. Als ik je dat zeg, frons je je wenkbrauwen. Net boos. Ben je dan boos, Anna?

Het boek dat je aan het lezen bent, ligt nog steeds op je stoel. Bijna op het einde, een bladwijzer die er een halve centimeter uitsteekt. Op de cover enkele bomen in de sneeuw.

Het is vandaag maandag 23 maart. De kalender hangt links aan de muur.

Ik zit naast jouw stoel. Het wordt klaar. De staande klok slaat acht keer. Ik trek de gewichten niet op. De dagen lengen. Ik wil niet dat de dagen lengen. Ik wil dat het winter blijft. De boom blijft zwart. Zijn takken spoken. De kraai krijst. Ze zit op een stomp van de geamputeerde tak. Het mezenest is weg. Afgevoerd, weggesleept, verbrand.